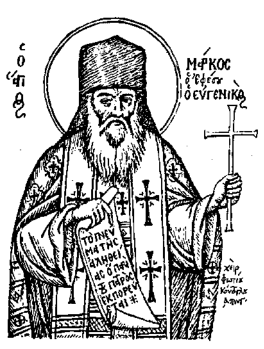

Ὀρθόδοξος Τύπος

Ἑβδομαδιαία Ἔκδοσις τῆς Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ Αριθμός Άδειας 3645 ΚΩΔΙΚΟΣ 013053 — PRESS POST X+7 — ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος | 17 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2017 Γρηγορίου Ἐπισκόπου Νεοκαισαρείας, Γενναδίου καὶ Μαξίμου Πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως, Λαζάρου Ὁσίου τοῦ ζωγράφου | ΕΤΟΣ ΝΖ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2188

Πέντε νέαι Ἱ. Μητροπόλεις ἀπεφάσισαν ἐπιστροφὴν τῶν βιβλίων τῶν θρησκευτικῶν!

Μετὰ τὴν ἀπόφασιν τῶν τριῶν Ἱ. Μητροπόλεων Σιδηροκάστρου, Λέρου καὶ Σύμης πέντε ἀκόμη Ἱ. Μητροπόλεις προστίθενται εἰς τὸν πάνδημον ἀγῶνα κατὰ τῶν συγκρητιστικῶν θρησκευτικῶν. Αἱ Ἱ. Μητροπόλεις Γόρτυνος, Γλυφάδας, Θηβῶν, Βεροίας καὶ Χίου δι᾽ ἐγκυκλίων καὶ ψηφισμάτων προτρέπουν τοὺς γονεῖς νὰ ἐπιστρέψουν τὰ νέα βιβλία ὡς «ἀπαράδεκτα»! Φαίνεται πῶς αἱ ἀντιδράσεις λαμβάνουν μορφὴν χιονοστιβάδος καθὼς ἀπὸ ἑβδομάδα εἰς ἑβδομάδα συνεχῶς προστίθενται νέαι Ἱ. Μητροπόλεις. Παραλλήλως συνεχίζονται αἱ ἡμερίδες ἐνημερώσεως καὶ αἱ συγκεντρώσεις εἰς Ἱ. Ναούς, αἰθούσας καὶ ἀνοικτοὺς χώρους, διὰ νὰ δηλώσουν γονεῖς καὶ φορεῖς τὴν διαμαρτυρίαν τους ἐναντίον τῆς ἀντορθοδόξου πολιτικῆς τοῦ ἀθέου Ὑπουργοῦ καὶ τῶν συνεργατῶν του εἰς τὸ ΙΕΠ. Ἀκολούθως παραθέτομεν ἀποσπάσματα ἀπὸ τὰ ἀνακοινωθέντα τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν καὶ τῶν κληρικῶν:

Ἡ Ἱ. Μ. Γόρτυνος
ὑπὲρ τῆς πορείας διαμαρτυρίας

«Παλαιότερα ἔλεγε ἡ γιαγιά στό ἐγγονάκι της: «Ἄντε, παιδί μου, στό Σχολειό νά μάθεις γράμματα, γιά νά μοῦ ᾽ξηγᾶς τό Εὐαγγέλιο»! Τώρα ὅμως, στά σημερινά μας χρόνια, δέν διδάσκουν τό Εὐαγγέλιο στά Σχολεῖα μας, γιατί ἄλλο εἶναι τό θρησκευτικό μάθημα. Εἶναι μάθημα πολυ-θρησκευτικό. Τί σημαίνει αὐτό; Ἀκοῦστε: Μία εἶναι, χριστιανοί μου, ἡ ἀληθινή πίστη, ἡ πίστη τῶν ὀρθοδόξων. Ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός ἔλεγε: «Ὅλες οἱ πίστεις εἶναι ψεύτικες· μόνη ἡ πίστη τῶν Ὀρθοδόξων χριστιανῶν εἶναι καλή καί ἁγία, τό νά πιστεύωμεν καί νά βαπτιζώμεθα εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρός, τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Νά εὐφραίνεσθε ὅπου εἶσθε ὀρθόδοξοι χριστιανοί, καί νά κλαίετε διά τούς ἀσεβεῖς καί αἱρετικούς, ὅπου περιπατοῦν εἰς τό σκότος»! Τά παιδιά μας, λοιπόν, μέχρι τώρα πήγαιναν στό Σχολεῖο καί μάθαιναν μέ τό θρησκευτικό τους μάθημα τήν ὀρθόδοξη πίστη, γιατί αὐτή εἶναι ἡ μόνη ἀληθινή καί αὐτή πιστεύουμε ἐμεῖς ἐδῶ στήν Ἑλλάδα μας, πού εἶναι

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἀλλαγή «φύλου» εἰς τό Τμῆμα Κοιν. Θεολογίας Ἀθηνῶν: Οἱ Καθηγηταί ἐζήτησαν νά γίνη Τμ. Θρησκειολογίας!

ΕΙΣΒΟΛΗ ΝΕΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΑΣ ΣΧΟΛΑΣ

Ὁ Σεβ. Βρανιτσέβου κ. Ἰγνάτιος Midic ἔδωσε τήν χαριστικήν βολήν εἰς τήν Ὀρθόδοξον Δογματικήν. Τό προπύργιον τοῦ Σεβ. Περγάμου, ἡ Ἀκαδημία τοῦ Βόλου, εἰσχωρεῖ εἰς τό Τμ. Θεολογίας Ἀθηνῶν διά τοῦ εἰσηγητοῦ τῶν νέων συγκρητιστικῶν θρησκευτικῶν κ. Σταύρου Γιαγκάζογλου.

Ἡ μέθοδος διά νά ἐκλεγῆτε καθηγητής: 2004: Ὁ Σεβ. Περγάμου καί ὁ κ. Γιαγκάζογλου τιμοῦν τά 10χρονα τοῦ Σεβ. Βρανιτσέβου. 2011: Ὁ Σεβ. Βρανιτσέβου καί ὁ κ. Γιαγκάζογλου τιμοῦν τόν Σεβ. Περγάμου. 2016: Ὁ κ. Γιαγκάζογλου ἐκδίδει τά ἅπαντα τοῦ Σεβ. Περγάμου. 2017: Ὁ Σεβ. Βρανιτσέβου ἐκλέγει τόν κ. Γιαγκάζογλου καθηγητήν.

Τοῦ κ. Παύλου Τρακάδα

Ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ ποτὲ δὲν ἐγκατέλειψε τοὺς ἀνθρώπους. Ἡ ἔναρξις τῆς πορείας τοῦ Ὀρθοδόξου Τύπου τὴν ἰδίαν ἐποχὴν ποὺ ἐθεμελιώθη ὁ Οἰκουμενισμὸς ἢ «Ἀθηναγορισμός», ὅπως εὐφυῶς προσφάτως ὠνομάσθη ἀπὸ τὸν σεβαστὸν πρωτ. π. Β. Βολουδάκην, ἀσφαλῶς καὶ ὀφείλεται εἰς αὐτήν. Τὴν ἰδίαν ἐκείνην δεκαετίαν ἤρχισε νὰ ἀναφαίνεται καὶ ἡ λεγομένη «θεολογία τοῦ ᾽60» μὲ ἐμβληματικάς προσωπικότητας τὸν κ. Χρ. Γιανναρᾶν καὶ τὸν Σεβ. Περγάμου κ. Ἰ. Ζηζιούλαν. Δυστυχῶς, ἐνῶ ὁ Οἰκουμενισμὸς μετὰ ἀπὸ διενέργειαν σφοδροῦ ἀγῶνος ἐκάμφθη καὶ συντηρεῖται λόγῳ τῆς πολιτικῆς ὑποκινήσεως αὐτοῦ, αἱ θεολογικαὶ παραγωγαὶ τῶν κ. Γιανναρᾶ – Ζηζιούλα εὗρον πρόσφορον ἔδαφος καὶ εἰσεχώρησαν εἰς τὰς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Πρός Ὀρθοδόξους Ὑπόμνησις

*Τοῦ **Πρωτοπρ. π. Γεωργίου Δ. Μεταλληνοῦ***

Ὑπάρχουν Παγανιστές, ἕνα εἶδος ἐθνικῶν-νεοειδωλολατρῶν, πού ζοῦν καί κινοῦνται μέσα στήν χριστιανική μας οἰκογένεια. Εἶναι ἐκεῖνοι, πού αἰσθάνονται ψυχικά συνδεδεμένοι μέ τήν προχριστιανική Ἑλληνικότητα, βλέποντας τήν Ὀρθοδοξία ὡς κάτι ξένο ἤ καί ἀποκρουστικό. Ὅμως περνοῦν ἀπαρατήρητοι, διότι ὑποκρίνονται. Τό προσωπεῖο τῆς ὑποκρισίας τους ὅμως ἀποδεικνύεται πολύ ἐπικίνδυνο γιά ὅσους δέν μποροῦν νά τό διακρίνουν. Ἡ ἐξαπάτηση τῶν εὐπίστων γίνεται μέ τήν ἔντεχνη ἀποφυγή ἐκ μέρους τῶν Παγανιστῶν τῆς ἄρνησης ἤ ἄμεσης προσβολῆς τῆς ὀρθοδόξου Πίστεως. Ἔτσι ἐπιτυγχάνεται ὁ ἄνετος συγχρωτισμός τους μέ τούς εἰλικρινά Πιστούς χωρίς τήν παραμικρή ὑποψία.

Ὑπάρχει ὅμως δυνατότητα ἀναγνώρισής τους. Ἐάν εἶναι μάλιστα Λόγιοι, στά κείμενά τους μιλοῦν πάντα γιά Ἑλληνισμό -ὅπως αὐτοί βέβαια τόν ἀντιλαμβάνονται- καί ποτέ γιά Ὀρθοδοξία καί Ρωμηοσύνη. Διότι δέν δέχονται τήν ἁγιοπατερική σύζευξη Ἑλληνικότητας καί Ὀρθοδοξίας. Ὅμως πολλοί «ὀρθόδοξοι» ἐξαπατῶνται, διότι οἱ κρυπτοπαγανιστές μιλοῦν **ἀόριστα** γιά Θεό, ἀλλ᾽ αὐτό δέν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Ἕνα παραπλανητικὸν δίλημμα διὰ τὰς σχέσεις Ἐκκλησίας-Πολιτείας

Μεγάλη ἀνησυχία ἔχει ἐνσκήψει σὲ ἐκκλησιαστικοὺς κύκλους γιὰ τὸ ἐνδεχόμενο ἀναθεώρησης τοῦ Συντάγματος ὡς πρὸς τὶς σχέσεις Ἐκκλησίας-Πολιτείας. Ἐπ᾽ αὐτοῦ τοῦ θέματος, οἱ πολιτικοὶ ἐξετάζουν ποικίλα ἐνδεχόμενα ἀνάλογα μὲ τὶς ἰδεολογικὲς ἢ μὴ ἀγκυλώσεις τους. Τὸ δίλημμα ἐμφανίζεται σὰν ἐπιλογὴ εἴτε τῆς διατηρήσεως τῆς ὑπάρχουσας συνταγματικῆς τάξεως ἢ τῆς προώθησης ἑνὸς συστήματος χωρισμοῦ.

Εἶναι γεγονὸς ὅτι στὰ διάφορα ἐγχειρίδια συνταγματικοῦ καὶ ἐκκλησιαστικοῦ δικαίου ἐμφανίζονται γενικευτικοὶ ὅροι, γιὰ νὰ περιγράψουν αὐτὲς τὶς σχέσεις, ποὺ ἀρχίζουν ἀπὸ τὴ συνεργασία μέχρι τὸν χωρισμό.

Ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦν γενικεύσεις καὶ λίγη σχέση ἔχουν μὲ τὴν καθημερινὴ νομικὴ πραγματικότητα γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο ὅτι πολλὰ θέματα ποὺ ρυθμίζονται ἀπὸ τὸ πολιτειακὸ δίκαιο π.χ. τὸ πολιτειακὸ οἰκογενειακὸ δίκαιο, ρυθμίζονται καὶ ἀπὸ τοὺς κανόνες τῆς Ἐκκλησίας... Στὴν περίπτωση αὐτὴ αὐτομάτως τίθεται ζήτημα

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Ὁ παραλογισμὸς τῶν Οἰκουμενιστῶν

*Τοῦ **πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

ΟΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΕΣ συχνά τονίζουν καί διευκρινίζουν ὅτι ἡ ἐπικοινωνία τους μέ τούς αἱρετικούς παπικούς καί προτεστάντες, ἀλλά καί μέ τούς ἀλλόθρησκους, δέν εἶναι κάτι τό φοβερό παρά μόνο «ἀθῶες» καί ἐθιμοτυπικές σχέσεις, στίς ὁποῖες προβάλλεται ἡ Ὀρθοδοξία καί ἐξομαλύνονται οἱ διαφορές καί γρήγορα ὅλοι θά γίνουν μία Ἐκκλησία!

Ἡ τακτική αὐτή, συνοδευόμενη καί ἀπό τήν ψευδαίσθηση τῆς ἐπιτυχίας, τηρεῖται ἀπό τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο ἐδῶ καί ἕναν αἰώνα, χωρίς κανένα οὐσιαστικό ἀποτέλεσμα. Ἁπλῶς ἱκανοποιεῖται τό πάθος τῆς φιλοδοξίας τῶν μεγαλοσχήμων οἰκουμενιστῶν, πώς τάχα συμβάλλουν στήν εἰρήνη τοῦ κόσμου καί στή λύση τῶν μεγάλων κοινωνικῶν καί πολιτικῶν προβλημάτων τῆς οἰκουμένης.

Ἐκεῖνο πού ἀποκαρδιώνει τούς ὀρθοδόξους εἶναι ἡ πνευματική ἀναισθησία τῶν οἰκουμενιστῶν ἀπέναντι στήν Ἐκκλησία καί ἡ ἀπουσία ὁμολογιακοῦ πνεύματος. Δέν ἔχουν δηλαδή καμιά σχέση καί ὁμοιότητα μέ τήν παράδοση τῶν ἁγίων πατέ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἡ πιστοτέρα ὀνομασία δι᾽ αὐτούς, ποὺ δὲν ἀπεδέχθησαν τὴν Δ΄ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, εἶναι "Ἀντιχαλκηδόνιοι – Μονοφυσῖται"

Τοῦ **κ. Β. Χαραλάμπους**, θεολόγου **Βλέπε εἰς τὴν 5ην σελ.**

Ἡ ἔκτασις τῆς ἐκκοσμικεύσεως καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἰς τὴν «ἐπικράτειαν» τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας

Ὅταν οἱ μασόνοι ἐγκωμιάζουν λόγους καὶ ἐνεργείας κληρικῶν καὶ λαϊκῶν ποὺ πληγώνουν τοὺς Ὀρθοδόξους

Βλέπε εἰς τὴν 5ην σελ.

Διάλογος μετά Πρωτειομανοῦς

*Τοῦ **κ. Γεωργίου Ἰωάννου Καραλῆ**, Ἰατροῦ*

4ον - α΄ μέρος

ΠΡΩΤΕΙΟΜΑΝΗΣ: Ζοῦμε στὸν εἰκοστὸ αἰώνα. Δὲν μποροῦμε σήμερα νὰ μιλᾶμε μὲ τὴν ἴδια ὁρολογία τῶν πατέρων. Οἱ Πατέρες χρησιμοποίησαν τὴν κουλτούρα τῆς ἐποχῆς των καὶ προσπάθησαν νὰ ἀρθρώσουν ἕνα δόγμα κατανοητὸ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνης τῆς ἐποχῆς. Οἱ ἀπαντήσεις ποὺ δόθηκαν ἦταν σημαντικὲς, γιὰ νὰ προφυλάξουν τὸν χριστιανισμὸ ἀπὸ διάφορες αἱρέσεις, αἱρέσεις ποὺ σήμερα δὲν ὑπάρχουν. Αὐτὸ βέβαια εἶχε σὰν ἄμεση συνέπεια νὰ δημιουργηθοῦν συγκρούσεις ποὺ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἔπρεπε νὰ γίνουν, γιὰ νὰ συνεχίσει νὰ ὑπάρχει ἕνας ὀρθόδοξος χριστιανισμός. Γνωστικοί, ἀρειανοὶ καὶ μονοφυσίτες καταταλαιπώρησαν τὸν χριστιανισμό, ἀλλὰ μὲ τὶς ἀπαντήσεις ποὺ δόθηκαν ἡ ὀρθοδοξία ἔγινε σαφὴς καὶ διαφοροποιήθηκε ἀπὸ τὴν αἵρεση. Σήμερα ὅμως δὲν μποροῦμε νὰ ἐπαναλαμβάνουμε τὶς ἴδιες ἀπαντήσεις, ἀλλὰ θὰ πρέπει νὰ τὶς ἐκφράσουμε μὲ διαφορετικὸ τρόπο ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ δὲν ὑπάρχουν οἱ ἴδιες αἱρέσεις. Στὴν σημερινὴ ἐποχὴ δὲν εἶναι τόσο σημαντικὸ κανεὶς νὰ ἐξηγήσει τὸ τριαδολογικὸ καὶ χριστολογικὸ δόγμα. Αὐτὸ ἔχει ἐπιτευχθεῖ ἀπὸ τοὺς Πατέρες. Στὴν σημερινὴ ἐποχὴ θὰ πρέπει νὰ ἐπικεντρωθοῦμε στὴν ἐκκλησιολογία καὶ νὰ τὴν ἐκφράσουμε πιὸ ἀναλυτικὰ καὶ μὲ πιὸ σαφῆ τρόπο ἀπὸ τοὺς πατέρες, γιατί οἱ ἴδιοι δὲν ἀσχολήθηκαν μὲ σχολαστικὸ τρόπο μὲ τὸ ἀντικείμενο τῆς ἐκκλησιολογίας.

Κατὰ δεύτερο λόγο, κληρονομήσαμε ἀπὸ τὶς παλαιὲς ἐποχὲς διαιρέσεις τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου. Οἱ χριστιανοὶ σήμερα δὲν ἀσχολοῦνται τόσο μὲ τὴν χριστολογία καὶ τὴν τριαδολογία, ἀλλὰ εἶναι διαιρεμένοι σὲ τρεῖς ἐκκλησίες. Σὲ ρωμαιοκαθολικούς, σὲ ὀρθοδόξους καὶ προτεστάντες. Ποιὰ ἀπὸ ὅλες αὐτὲς εἶναι ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία; Τί σχέση ἔχουν οἱ τρεῖς διαιρεμένες ἐκκλησίες μὲ τὴν Καθολικὴ Ἐκκλησία; Πόσο ἀπέχουν ἂν ἀπέχουν ἀπὸ Αὐτήν; Αὐτὰ εἶναι τὰ σημαντικὰ ἐρωτήματα ποὺ σήμερα ἀπασχολοῦν τὸν μοντέρνο κόσμο καὶ ποὺ, ὅταν λυθοῦν, θὰ μπορέσουμε νὰ ἑνωθοῦμε ὅλοι οἱ χριστιανοὶ ποὺ διαιρεθήκαμε.

Κατὰ τρίτο λόγο, ὅταν θὰ γίνει αὐτὴ ἡ προσέγγιση καὶ πολυπόθητη ἕνωση ὁ σύγχρονος κόσμος θὰ συνειδητοποιήσει καλύτερα τὸν χριστιανισμὸ καὶ αὐτὸς θὰ μπορέσει νὰ διαδραματίσει ἕνα πρωταρχικὸ ρόλο στὴν διαμόρφωση τῆς κουλτούρας τῆς ἐποχῆς καὶ στὴν καλυτέρευση μιᾶς κοινωνίας ποὺ συνταράσσεται ἐπανειλημμένως ἀπὸ συνεχεῖς κρίσεις καὶ συγκρούσεις. Ἡ ὀρθοδοξία κατὰ τὴν γνώμη μου θὰ πρέπει νὰ εἶναι οἰκουμενιστική. Χωρὶς τὸν οἰκουμενισμὸ ἡ ὀρθοδοξία εἶναι καταδικασμένη νὰ γίνει περιφερειακὴ στὴν σημερινὴ ἐποχή. Δὲν μποροῦμε νὰ ἰσχυριζόμαστε ὅτι μόνο ἐμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι εἴμαστε ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία καὶ ὅτι οἱ ρωμαιοκαθολικοὶ καὶ προτεστάντες εἶναι αἱρέσεις, δηλαδὴ συναγωγὲς τοῦ σατανᾶ, κοινότητες ποὺ δὲν ἔχουν τίποτε τὸ χριστιανικό, ἐκκλησίες ποὺ δὲν ὑπάρχει σωτηρία. Ἀδικοῦμε τὴν ἀλήθεια ὅταν ἰσχυριζόμαστε τέτοιες ἀπόψεις, διχάζουμε τὸν κόσμο δημιουργοῦμε μίση ποὺ μᾶς φέρνουν σὲ ἀντίθεση μὲ τὸ πνεῦμα τῆς σημερινῆς ἐποχῆς. Γιὰ τὸν χριστινισμὸ δὲν θὰ πρέπει ποτὲ νὰ τὸ ξεχνᾶμε ἡ ἀγάπη καὶ ὁ σεβασμὸς γιὰ τὸν συνάνθρωπο εἶναι ἀπαραίτητη προϋπόθεση. Τί ἀγάπη δηλώνουμε, ὅταν ἰσχυριζόμαστε ὅτι στοὺς ρωμαιοκαθολικοὺς καὶ προτεστάντες δὲν ὑπάρχει σωτηρία καὶ ὅτι ὅποια ἐμπειρία καὶ ἂν ἔχουν, αὐτὴ ταύτη ἡ ἐμπειρία

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»

- **Ποῖος ὁ ρόλος καὶ τὸ 'πνεῦμα' τῶν τραγουδιῶν εἰς τὰ νέα θρησκευτικά; Τοῦ κ. Χρήστου Μπονατάκη.** Σελ. 3
- **Ἡ ἡγεσία τῆς Ἐκκλησίας ἐστάθη χλωμὴ καὶ ἀδύναμος. Γράφει ὁ κ. Εὐάγγελος Ἀποστόλου, θεολόγος - φιλόλογος.** Σελ. 4
- **"Ψυχρὸς πόλεμος" αἱ σχέσεις μεταξὺ τῶν Πατριαρχείων Κωνσταντινουπόλεως - Μόσχας. Τοῦ κ. Γεωργίου Τραμπούλη, θεολόγου.** Σελ. 8

ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΕΣ ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ

Λογική, φυσικοὶ νόμοι καὶ θαύματα τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας

*Τοῦ **κ. Ἀθανασίου Π. Παλούκα**, Ὀδοντιάτρου*

1ον

Εἰσαγωγικὸν σημείωμα

Ἱστορικά θεωρούμενο τό θαῦμα ἀποδεικνύεται ἡ καθολικότητα τοῦ φαινομένου, ὅτι δηλαδή ὅλοι οἱ λαοί ὅλων τῶν ἐποχῶν προσέβλεψαν πρός τό θαῦμα ὡς πρός κάτι δυνατό. Ἡ ἄποψη αὐτή στοιχειοθετεῖται ἱστορικά, ἀφοῦ γνωρίζουμε ὅτι ὅλοι οἱ λαοί ἀνά τούς αἰῶνες ἔθεσαν σέ χρήση «τό τηλέφωνο» ἐπικοινωνίας μέ τόν Θεό, τουτέστι τήν προσευχή. Ἡ προσευχητική αὐτή ἐκδήλωση τοῦ ἀνθρώπου τί σημαίνει ἤ τί προϋποθέτει;

Σημαίνει καί προϋποθέτει ἀκριβῶς τοῦτο: ὅτι ὁ προσευχόμενος (μέ τήν πράξη τῆς προσευχῆς) θά ἐπιτύχει ἐκεῖνο, τό ὁποῖο ἐπιθυμεῖ καί ὅτι ὁ Δωρεοδότης Θεός καί Κύριος τῆς ζωῆς καί τῶν ὄντων τῆς δημιουργίας μπορεῖ νά τοῦ τό χορηγήσει «ἀναστέλλοντας» ἀκόμη καί τήν τάξη τῶν στοιχείων καί τῶν γεγονότων. Ἄρα πιστεύει ἀκράδαντα ὅτι ὁ Θεός μπορεῖ νά κάνει θαύματα. Δέν μποροῦμε, λοιπόν, νά παραβλέψουμε καί τήν ἱστορική αὐτή παράμετρο, τό ὅτι δηλαδή ὁλόκληρη ἡ Ἀνθρωπότητα πίστευε ἀπό καταβολῆς κόσμου «εἰς πρᾶγμα ἀδύνατον ὡς δυνατόν», παρότι αὐτή μπορεῖ νά θεωρηθεῖ ἀπό τούς ὀρθολογιστές ὡς ἱστορική ἔνδειξη καί ὄχι ἀπόδειξη. «Μόνη ἡ προσευχή ἀρκεῖ νά ἀποδείξει ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐπίστευαν εἰς τό ὅτι εἶναι δυνατόν τό θαῦμα, ἡ δέ Ἱστορία ἐπιμαρτυρεῖ ὅτι ἐπίστευσαν οἱ ἄνθρωποι καί εἰς τό ὅτι τό θαῦμα εἶναι πραγματικόν. Καί διά τοῦτο δέν ὑπάρχει λαός, ὁ ὁποῖος νά μή δοξάζει ἑαυτόν ὡς μάρτυρα τῆς θαυματουργικῆς ἐπεμβάσεως τῆς Θεότητος εἴτε ἐν τῷ προσώπῳ τῶν ἡρώων του εἴτε εἰς τάς ποικίλας φάσεις τῆς ὑπάρξεώς του»[1]. Καί μέ τίς θυσίες τους ἀποδεικνύουν ὅτι αἰσθάνθηκαν ἄνω ἐπέμβαση τοῦ θεοῦ. Γιά τοῦ λόγου τό ἀληθές ἀναφέρουμε ἐπιγραμματικά κάποια παραδείγματα:

> Τά θαύματα στή ζωή τῶν Ἰσραηλιτῶν εἶχαν καταστεῖ μιά φυσική κατάσταση. Ὁ περιούσιος αὐτός λαός ἔχει δεχθεῖ ἐκπληκτικές καί θαυμαστές ἐπεμβάσεις τοῦ Θεοῦ, οἱ ὁποῖες καί διασώζονται στήν Παλαιά Διαθήκη.

> Ὅλες οἱ Ἀνατολικές θρησκεῖες τῆς Βαβυλώνας καί τῆς Αἰγύπτου ἀποδίδουν στίς λατρευόμενες θεότητες, ἀπό τούς κατοίκους τῶν περιοχῶν αὐτῶν, ὑπερφυσικές ἐκδηλώσεις τῆς Δυνάμεώς των.

> Τό ἑλληνικό καί ρωμαϊκό εἰδωλολατρικό πάνθεο εἶναι γεμᾶτο ἀπό τέτοιες διηγήσεις. Στόν Ὅμηρο λ.χ. ὁ Ποσειδώνας, ὁ θεός τῆς θαλάσσης, μέ τούς Αἴαντες˙ ὁ Δίας μέ τόν Ἕκτορα˙ ὁ Ἀπόλλων, ὁ θεός τοῦ ἥλιου καί τοῦ φωτός, μέ τήν πολύμορφη ἀποστολή˙ ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ θεά τῆς σοφίας, μέ τόν Ἀχιλλέα κ.ἄ. παρουσιάζονται νά ἐπεμβαίνουν μέ ὑπερφυσική δύναμη καί ἔτσι νά ἐμπνέουν, νά καθοδηγοῦν καί νά ἐνισχύουν τούς προστατευόμενους ἥρωές τους. Καί ἄλλα παραδείγματα μπορεῖ νά ἀναφέρει κανείς ἀνατρέχοντας σέ Λατίνους ποιητές (Βιργίλιος 7ο -19 π.Χ.), ρήτορες, φιλοσόφους καί συγγραφεῖς (Κικέρων 106-43 π.Χ.), ἱστορικούς (Τίτος Λίβιος 64 π.Χ.-17 μ.Χ.) καί σέ πολλούς ἄλλους.

Ἄς παραδεχθοῦμε ὅτι οἱ διηγήσεις αὐτές εἶναι μῦθοι πλασμένοι γιά διασκέδαση˙ «ἀλλ᾽ἡ ὕπαρξίς των ἀποδεικνύει ὅτι λαοί ὑψωθέντες εἰς ἀνώτερον πολιτισμόν, ἐπίστευσαν ὅτι τά θαύματα ὄχι μόνον εἶναι δυνατά, ἀλλ᾽ὅτι καί ἐπραγματοποιήθησαν ἐν τῷ μακραίωνι βίῳ των»[2].

> Καί αὐτοί οἱ ἄγριοι πιστεύουν ὅτι τά εἴδωλά τους (ξόανα κ.ἄ.) εἶναι ἱκανά νά ἐπιτελέσουν θαύματα.

> Ὅσον ἀφορᾶ τόν χριστιανικό κόσμο, ἀπό τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ, τό Εὐαγγέλιο μᾶς ἀναφέρει πολλά καί ποικίλα θαύματα πού ἐπιτέλεσε ὁ Χριστός στήν τριετῆ δημοσία δράση Του. Ἡ πρώτη Χριστιανική Ἐκκλησία ἀπαρτίσθηκε ἀπό ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ὑπῆρξαν κυρίως αὐτόπτες μάρτυρες τῶν θαυμάτων τοῦ Χριστοῦ ἀλλά καί τῶν Ἀποστόλων του. Μετά ὅμως την Ἀποστολική περίοδο ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ τιμᾶ Μάρτυρες καί Ἁγίους, πού ὑπῆρξαν θαυματουργοί (καί συνεχίζουν νά θαυματουργοῦν).

Ἀναρίθμητα πλήθη ἀνά τούς αἰῶνες πιστεύουν στά θαύματα.

Περί αὐτῶν θά γίνει λόγος πα-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 2αν ΣΕΛ.

ΤΑ ΕΙΣΟΔΙΑ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Τὴν 21ην Νοεμβρίου ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζει τὰ Εἰσόδια τῆς Ὑπεραγίας καὶ Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου. Τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον ὑποδέχεται εἰς τὸν Ναόν ὁ Ἅγιος καὶ Προφήτης Ζαχαρίας, πατὴρ τοῦ Τιμίου Προδρόμου.

Ἀνωτέρω εἰκὼν ἐκ τῆς Ἱ. Μ. τῆς Χώρας, Κων/πολις.

Ἡ θέσις τῆς γυναικός εἰς τήν Θείαν Λατρείαν

*Τοῦ **Ἀρχιμ. Κυρίλλου Κωστοπούλου, Ἱεροκήρυκος Ἱ. Μ. Πατρῶν**, Δρος Θεολογίας*

Ὅπως γνωρίζουμε ὅλοι, ὁ Χριστιανισμὸς ἀνύψωσε τὴν γυναίκα καὶ ἐξίσωσε τὰ δύο φῦλα. Ὀντολογικά, θεολογικὰ καὶ ὑπαρξιακὰ γκρεμίσθηκε ὁ μεσότοιχος ποὺ χώριζε τὰ δύο φῦλα: «οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ» (Γαλ. 3, 28), διατρανώνει ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν Παῦλος. Καὶ τοῦτο γιὰ τὸν λόγο ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν σώζεται ὡς φῦλο, ἀλλὰ ὡς πρόσωπο.

Μέσα στὴν ἀνθρώπινη κοινωνία ὁ ἄνδρας κινεῖται ὡς κεφαλή, ὅπως χαρακτηρίζεται καὶ στὴν Ἁγία Γραφή (Α΄ Κορ. 11, 3), ἐνῶ ἡ γυναίκα λειτουργεῖ ὡς καρδιά. Ὁ Ὅσιος Μάξιμος τὸ προσδιορίζει μὲ σαφήνεια: «Ἀνὴρ ἐστιν ὁ τῆς φυσικῆς ἐν πνεύματι θεωρίας ἐπιμελούμενος νοῦς [...] γυνὴ δὲ τοῦ τοιούτου νοός ἐστιν ἡ σύνοικος αἴσθησις» (Πρὸς Θαλάσσιον, 25, PG 90, 332A). Ὁ ἐγκέφαλος διαθέτει τὴν λογική, τὴν κρίση, τὴν σκέψη. Ἡ καρδία διαθέτει τὸ συναίσθημα, τὴν ἀγάπη, τὸ μυστήριο. Ἂν ποτὲ ἤθελε ὁ ἐγκέφαλος –στὸν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἡ «σεληνιακή ἐκκλησιολογία» τῶν Παπικῶν

*Τοῦ **κ. Μιχαὴλ Βασ. Γαλενιανοῦ,** Δρ. Θεολογίας, Δρ. Φιλοσοφίας*

Στή θεολογία τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν καί εἰδικότερα στήν ἐκκλησιολογία τους ἔχει ἐμφανιστεῖ μία νέα τάση, ἡ ὁποία φέρεται μέ τό ὄνομα «σεληνιακή ἐκκλησιολογία». Σέ πρόσφατο ἄρθρο τῆς ἐφημερίδας «Καθολική» (ἀρ. φ. 210 / 16.10.2017, σελ. 2) διαβάσαμε τά ἑξῆς:

«Γιά τήν "ΣΕΛΗΝΙΑΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑ", δηλαδή γιά τήν παρομοίωση τοῦ φωτιστικοῦ ρόλου τῆς Ἐκκλησίας μέ τόν φωτιστικό ρόλο τῆς σελήνης, γίνεται τακτικά λόγος ἀπό κορυφαίους θεολόγους τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Ἕνας ἀπό αὐτούς τούς θεολόγους εἶναι ἀναμφισβήτητα καί ὁ Ἑλβετός Καρδινάλιος Γεώργιος Κοττιέ, τέως θεολόγος τοῦ Ποντιφικοῦ Οἴκου ἀπό τό ἱερό μοναχικό τάγμα τῶν Δομηνικανῶν Πατέρων. Σέ ἔκδοση τοῦ ἰταλικοῦ περιοδικοῦ "30 GIORNI", ὁ γέροντας ἱερομόναχος δημοσίευσε περισπούδαστο ἄρθρο, μέ τόν τίτλο: "Σκέψεις γιά τό Μυστήριο καί τή Ζωή τῆς Ἐκκλησίας". Ἀπό τό ἄρθρο αὐτό μεταφράζουμε ἐδῶ: "Ἡ εἰκόνα τῆς σελήνης μᾶς βοηθᾶ νά ἀντιληφθοῦμε τή φύση τῆς Ἐκκλησίας καί τόν εἰδικό ρόλο τῆς ἀποστολῆς της. Ἡ παρομοίωση μέ τή σελήνη δέν πρέπει νά θεωρηθεῖ ὡς μειονεκτική γιά τήν ἀποστολή τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐκκλησία μέ τόν δικό της τρόπο εἶναι ὑπεύθυνη γιά τό φῶς τοῦ Χριστοῦ, τό ὁποῖο καλεῖται νά ἀντανακλᾶ. Τό φῶς αὐτό δέν σκοτεινιάζει. Ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει νά τό ἀντανακλᾶ καί ὄχι νά τό μειώνει ἤ νά τό ἐξασθενεῖ στήν ἀντανάκλασή του. Ὅπως κάνει ἡ σελήνη μέσα στή νύχτα, ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει νά μεταδίδει τό φῶς τοῦ Χριστοῦ μέσα στόν κόσμο, ὁ ὁποῖος ἄν μείνει μόνος του, θά βυθιστεῖ μέσα στήν ἁμαρτία καί στή σκιά τοῦ θανάτου.

Ὅπως σημείωνε ὁ ἀείμνηστος πάπας Παῦλος Στ΄, ἐγκαινιάζοντας τή δεύτερη περίοδο τῆς Β΄ Συνόδου τοῦ Βατικανοῦ: "Ὅταν θά ὁλοκληρωθεῖ τό ἔργο τοῦ ἐσωτερικοῦ της ἐξαγιασμοῦ, ἡ Ἐκκλησία θά μπορεῖ νά δείχνει τή μορφή της σέ ὅλο τόν κόσμο, λέγοντας: 'Ὅποιος βλέπει ἐμένα, βλέπει τόν Χριστό', ὅπως ἀκριβῶς εἶχε πεῖ καί ὁ θεῖος Λυτρωτής μας γιά τόν ἑαυτό του: 'Αὐτός πού ἔχει δεῖ ἐμένα, ἔχει δεῖ τόν Πατέρα' (Ἰω. 14,9)"... Ἡ σελήνη μεταδίδει τό φῶς μέσα στή νύκτα, ἀλλά τό φῶς αὐτό δέν εἶναι δικό της, ἔρχεται ἀπό τόν ἥλιο. Ἔτσι εἶναι καί ἡ Ἐκκλησία: μεταδίνει τό φῶς στόν κόσμο, ἀλλά τό φῶς αὐτό δέν εἶναι δικό της. Εἶναι τό φῶς τοῦ Χριστοῦ. Λα-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.